

Comunicat de la Taula de l'aigua, en relació a la notícia sobre la sentència en primera instància de les prorrogues forçoses i la reversió de béns.

Sobre el primer tema, entenem que l'aplicació de les prorrogues forçoses haobeït a la negació sistemàtica i reiterada de donar la informació requerida, negativa que no tenia més objecte que entorpir el procés de recuperació d'una concessió ja caducada i que tenia com a objectiu provocar la suspensió cautelar del canvi de gestió aprovat pel Ple municipal amb tots els informes corresponents.

Sembla que aquesta llarga història de dos anys de posar pals a les rodes no ha format part de l'anàlisi de motius d'aquesta sentència. El que és segur és que la determinació d'aplicar aquestes prorrogues forçoses ha permès garantir la cobertura d'un servei bàsic al municipi sense menystenir ni perjudicar l'equilibri financer del servei, ben al contrari. Aquesta actitud ja s'havia donat en tres sentències en contra de Mina-Agbar que exposaven que l'autonomia de les administracions va per un altre cantó i no tenien res a veure amb els conflictes de liquidacions de concessions que, en tot cas, era el que tocava des del començament. Però ja se sap, no ha estat mai el que Mina-Agbar volia.

Amb el segon cas, el de la reversió, tampoc compartim els postulats del senyor Heras (que ja havia fet algun encàrrec a l'Ajuntament), i que copia l'auto de la jutgessa. Entenem i compartim que l'escrit de la concessió determina la inutilitat i per tant la necessitat de la reposició de la xarxa "...y de los defectuosos de la red distribuidora, o sea, la "Mina Pública de aguas de Tarrasa" .."más la construcción en el interior de la imprescindible red distribuidora" "obligándose igualmente el que suscribe a construir y costear la red completa interior de distribución en la medida que vaya siendo necesaria" "y red de distribución interna que para el abastecimiento completo de la ciudad hayan de realizarse..", i altres, el que significa que la xarxa ha estat reposada i finançada amb les tarifes del servei.

I entenem també que qualsevol adquisició destinada a l'abastament de la ciutat entrava dintre dels paràmetres signats a la concessió "cubrir los gastos todos de personal y material del Servicio, el entretenimiento y mejora de instalaciones y todos los demás que la explotación origine, a cualefecto el Ayuntamiento otorgue por durante setenta y cinco años al recurrente..." Així, i com no podia ser d'altra manera, compartim els arguments presentats per l'Administració en la interpretació del reflectit a l'escriptura de concessió del servei del 1941.

Avui, tornem a manifestar el que ja vam expressar al comunicat de la Taula de l'aigua de 10/12/2018 amb motiu dels acords de l'Administració i Mina-Agbar: "El retorn de la fi d'una concessió al seu legítim propietari, en aquest cas l'Ajuntament, hauria de ser un procés normal i fàcil. Però quan l'empresa concessionària és un "monstre" més poderós que el propi Ajuntament, amb una capacitat i experiència immensa de litigar als jutjats, això pot complicar-se, que és el que ha passat". I, si bé ens referíem a fets viscuts fins aleshores, ja pressentíem que Mina-Agbar, com acostuma a fer arreu, no cessaria en les seves pretensions de tornar a gestionar el servei.

Amb aquests processos oberts, comprovem que l'empresa no va deixar anar res amb els acords assolits al desembre passat que no tingues ja perdut, i constatem com encara insisteix en canviar els signes dels temps amb l'ajuda d'una claca de personatges buits que acostumen a ballar al seu entorn en el tema de la gestió de l'aigua i dins l'escena política.

Es fa imprescindible que la ciutat recuperi la governança de l'aigua. I això vol dir, d'una banda, continuar construint l'empresa pública amb tot el seu significat, que es compleixi el seu lema: "Ara, l'aigua de Terrassa és de Tothom". I de l'altra, vol dir posar a l'abast de la ciutadania, dia rere dia, tota la informació i els elements de judici que permetin a totes les persones de la ciutat ser partícips de la recuperació d'un servei essencial que li pertany.

Fer d'un bé essencial per a la vida un negoci, és encara avui l'aposta de Mina-Agbar. Fruit d'això són els processos oberts i la negació de les voluntats expressades en la concessió i on es trenca allò que es diu als acords. El manteniment d'aquests processos judicials contra la ciutat posa en evidència la validesa dels acords signats amb l'empresa i d'altres que, amb raons d'interès manifest per a la ciutat, es van quedar pel camí per a no obrir més fronts.

Com ja vam expressar, entenem la situació que va donar peu als actuals contractes amb Mina, però avui considerem que hem de ser conscients de la situació real i, per tant, se'ns fa del tot imprescindible complir amb els acords amb aquesta empresa, però amb els objectius clars i posant tots els mitjans per assegurar que no es produeixin més "prerrogues forçoses". La història, així ens ho demostra.

La situació generada ens diu, més que mai, que necessitem mantenir una ciutat informada i practicar, sense cap gènere de dubtes, la transparència en tot el que fa referència a l'aigua. En la pràctica del concurs públic i la lliure concurrència, davant la necessitat de col·laboració privada, s'ha d'imposar l'interès comú i el de ciutat. El camí es fa cada dia, i tot just hem començat a fer les primeres passes.

En aquest moments complicats, La Taula de l'Aigua manifesta:

- El nostre recolzament al servei jurídic de l'Ajuntament i al treball fet. Instem a prendre consciència que, més enllà de la nostra raó, els interessos econòmics estan demostrant que la seva ombra és molt llarga.
- Que la resolució en primera instància en cap cas posa en dubte ni es qüestiona el model de gestió pública d'abastament a la nostra ciutat
- L'Alcalde va manifestar, en relació a l'acord amb Mina, el seu desig "que aquest acord obri una nova etapa de relacions que permeti rebaixar el nivell de judicialització del nou model de gestió pública", i el senyor Marià Galí, president de Mina, va manifestar que "aquesta col·laboració revertirà en benefici del servei i de la ciutadania". Per tant, entenem la situació especial en què es troba el procés, però insistim en demanar a l'Ajuntament que es camini de manera ferma cap a la lliure concurrència en tots els contractes, i s'acabi el més aviat possible amb un pacte de dubtós benefici per a la ciutadania.
- Demanem a l'Ajuntament que posi en marxa un pla de comunicació que sigui capaç d'informar a la població del que està passant i del que s'està fent.